

РЕШЕНИЕ

№ 1907

гр. София, 23.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 23.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **4879** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 38, ал. 7 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е по жалба на Е. С. Т. от [населено място], срещу Решение № ППН-01-219/18 г. от 05.05.2020 г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/, с което е оставена без уважение, като неоснователна жалба рег. № ППН-01-219/10.04.2018 г., подадена от Т. срещу [фирма].

В жалбата се иска прогласяване на нищожност на решението, евентуално - неговата отмяна. Твърди се, че решението е постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до нарушаване на правото му на защита в административното производство и необоснованост; както и в противоречие с материалния закон. По същество се твърди, че дружеството неправомерно обработва личните данни на жалбоподателката, предвид липсата на облигационни отношения, както и съгласие от страна на последната. Жалбоподателката иска оспореното решение да бъде прогласено за нищожно, при условията на евентуалност - да бъде отменено. Претендират се направените по делото съдебни разноски.

В проведеното съдебно заседание, жалбоподателката, редовно призована, не се явява, представлява се от инж. С. Т., неин син и пълномощник, който в съдебно заседание и в писмени становища поддържа жалбата. Счита, че Т. съхранява лични данни неправомерно като моли съда да задължи дружеството да ги заличи. Моли съда да установи, че няма облигационно отношение, че е налице потребителски договор.

Съображения излага и в представени писмени бележки. Претендира разности. Ответникът – Комисия за защита на личните данни, в съдебно заседание се представлява от юрк. Г., която оспорва жалбата и намира същата за неоснователна. Моли решението на КЗЛД да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна - [фирма], редовно призована, не изпраща представител. В представено писмено становище аргументира неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, Второ отделение, 50-ти състав, след като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Производството пред КЗЛД е образувано по жалба рег. № ППН-01-219/10.04.2018г., подадена от Е. С. Т. срещу [фирма]. Т. уведомява Комисията, че на 20.03.2018 г. е подала заявление с вх. № Г_5523 по реда на чл. 29 във връзка с чл. 26, чл. 28 и чл. 28а от ЗЗЛД (отм.) до [фирма], касаещо имота ѝ в [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес]. Жалбоподателката твърди, че въпреки 14-дневния срок (до 03.04.2018 г.) до 10.04.2018 г. не е получила отговор на поставените 3 искания като [фирма] е игнорирали и изричната ѝ забрана да съхранява, обработва и ползва нейни лични данни, обективирани в това заявление, а не ѝ е отговорила и какъв срок е определил администраторът по чл. 23 от ЗЗЛД. Според Т. е очевидно, че [фирма] притежава (и обработва) нейни лични данни по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗЗЛД (отм.), като постоянно ѝ изпраща „различни листа, вкл. съобщения към фактури“. Особено смущаващо за жалбоподателката било притежанието от страна на [фирма] на нотариалния ѝ акт за имота, което счита, че е потенциална заплаха за имотна измама. Тъй като в срока по чл. 32, ал. 1 от ЗЗЛД (отм.) дружеството не е пожелало да се произнесе и тъй като разпоредбата на чл. 33, ал. 3 от ЗЗЛД е императивна, според Т. бил налице незаконосъобразен отказ на [фирма] за достъп до личните ѝ данни по смисъла на чл. 26, чл. 28 и чл. 28а от ЗЗЛД (отм.).

Приета за допустима на редовно заседание на КЗЛД, проведено на 09.10.2019 г., жалба рег. № ППН-01-219/10.04,2018 г. е определена за разглеждане в открито заседание на КЗЛД, насрочено за 06.11.2019 г.

По молба на жалбоподателката, заведена под номер ППН-01 -219# 16(18)/01.11.2019 г., КЗЛД взема решение за отлагане разглеждането по същество на жалба рег. № ППН-01-219/10.04.2018 г. в открито заседание, насрочено за 20.11.2019 г.

В хода на откритото заседание на КЗЛД, проведено на 20.11.2019 г. от [фирма] е изискано представяне на допълнителни доказателства и разглеждането по същество на жалбата е отложено за заседание на КЗЛД, насрочено за 15.01.2020 г.

Във връзка с дадените в заседанието на КЗЛД от 20.11.2019 г. задължителни указания, с писмо рег. № ППН-01-219#26(18)/22.11.2019 г. от [фирма] представят доказателства и изразяват писмено становище.

С оглед направеното оспорване, че сградата, в която се намира имотът на жалбоподателите не е топлоснабдена и същата не е част от топлопреносната мрежа от дружеството са посочили, че жилищната сграда на адрес: [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес] ап. 51, която е в режим на етажна собственост е присъединена към топлопреносната мрежа през 1984 г.

Представено е копие от молба до директора на „СЕК“ С. от упълномощен представител на Етажната собственост, както и списък на етажните собственици на

сградата за вх. А и вх. Б, които са били необходимите документи за присъединяване съгласно тогавашните нормативни изисквания. Посочили са, че нормативната уредба към онзи момент не изисква съгласие в писмена форма на етажните собственици за топлоснабдяването на сградата.

Сочат, че обработката и съхранението на лични данни на физически лица - собственици на топлоснабдени имоти в СЕС са необходими за спазване на правни задължения, които изискват обработване (арг. от чл. 17, ал. 3, б. „б“ от ОРЗД). Твърденията са, че подателят на жалбата в качеството си на собственик и/или ползвател на топлоснабден имот е клиент на дружеството на основание чл. 153 от ЗЕ. В чл. 153, ал. 1 от ЗЕ е предвидено, че всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 3 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3 от ЗЕ. В становището е посочено, че жалбоподателката Е. Т. е запазила пожизнено право на ползване върху 4/6 от топлоснабден имот, находящ се в посочената сграда, в режим на етажна собственост, присъединена към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение и е клиент на топлинна енергия. Видно от нотариален акт за дарение на недвижим имот № 130, том V, рег. № 12 200, дело 0837/2005 г., на 29.07.2005 г., С. Т. е придобил собствеността върху целия топлоснабден имот, съответно двамата са битови клиенти, съгласно § 1, т. 2а от ЗЕ, като Е. Т., съгласно нормативната уредба отговаря за 4/6 от задължението като вещен ползвател, а Т. отговаря за 2/6 от задълженията. За частта, за която Т. е запазила правото си на ползване, С. Т. разполага с т.нар. „гола“ собственост.

Във връзка с направеното оспорване, че С. Т. няма качеството „клиент“ на топлинна енергия, защото върху имота има учредено право на ползване, от [фирма] са изразили становище, че тъй като законът изрично дава дефиниция на понятието „клиент“ на топлинна енергия, е без значение фактът дали лицето е обитавало процесния имот, респ. дали същото е консумирало топлинна енергия в имота лично. Съгласно закона, клиент на топлинна енергия бил както ползвателят, така и собственикът на имота и дружеството може да претендира заплащане на топлинна енергия, както от собственика, така и от ползвателя на имота.

Посочват още, че в представеното решение по гр. д. № 11979/2017 г. по описа на СРС, съдът не посочва, че Т. не е клиент на топлинна енергия, съгласно изискването на закона, а че не дължи суми за определен отоплителен сезон.

Обърнали са внимание, че въпреки учреденото право на ползване върху имота на Е. Т., същата при прехвърлянето на собствеността си чрез дарение е притежавала 4/6 идеални части от имота и не би могла да запази право на ползване върху целия имот, като за тази част, върху която не е запазила право на ползване, отново цената за ползваната топлинна енергия ще се дължи от собственика на имота - С. Т..

Сочи се, че от друга страна, ако върху топлофицирания имот има учредено право на ползване, е въпрос на вътрешните отношения между „голия“ собственик и ползвателя кой от тях ще стане потребител на топлинна енергия по смисъла на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ и ще носи отговорността за заплащане на стойността на потребената топлинна енергия. Когато този въпрос не е разрешен изрично между „голия“ собственик и ползвателя, следва отговорността за заплащане на стойността на потребената

топлинна енергия да бъде носена от собственика, защото макар и да е лишен от фактическото ползване на имота, негови са останали правомощията по управлението и разпореждането с вещта. Доколкото ангажиментът топлопреносното предприятие да бъде уведомено за промяна в собствеността/вещното право на ползване е действие по управление, то счита се, че собственика следва да уведоми дружеството на основание чл. 61, ал. 1 от Общите условия, относно обстоятелството на чие име следва да бъде открита партия, тоест как собственик и ползвател са уредили вътрешните си отношения.

Според [фирма], недекларирането на горното обстоятелство и липсата на изпълнение на договорни задължения не следва да доведе до неблагоприятни последици за дружеството, тъй като жалбоподателката не може да черпи права от неизпълнение на договорните си задължения.

Във връзка с направеното оспорване, че за имота не са издавани фактури и същите не са получавани, от [фирма] молят да се има предвид, че съгласно одобрените и действащи общи условия, клиентите заплащат топлинна енергия за битови нужди по цена, утвърдена от КЕВР и дружеството е издало съобщения към фактури и е спазило нормативно установените изисквания за това, като представя копие от същите като доказателство.

По отношение на направеното оспорване, че в имота няма отоплителни тела са посочили, че за имота се начислява топлоенергия, отдадена от сградната инсталация, като в жилището няма отоплителни тела и не се ползва топла вода. В сградата е въведена система за дялово разпределение. Топлинната енергия за сградна инсталация е разпределена между всички потребители, пропорционално на отопляемия им обем по проект, съгласно Закона за енергетиката и Наредба № 16-334 за топлоснабдяването. Посочили са, че сградната инсталация в сграда етажна собственост е обща част и всеки етажнен собственик е длъжен да участва в ползите и тежестите от нея, като заплащането на отдадената от нея топлинна енергия не е обусловено от ползването от собственика на неговия имот или консумирането на топлинна енергия в имота.

Във връзка с дадените указания, от [фирма] са представили и справка за всички извършени плащания и осчетоводявания по абонатният номер на адрес: [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес] ап, 5, от която е видно, че за имота има плащания само на каса на дружеството, не и такива по банков път, за да се установи кой персонално е заплащал сумите за топлинна енергия.

Що се касае до представения нотариален акт от [фирма] сочат, че с негово незаверено копие дружеството се е снабдило от Агенция по вписванията, чийто регистър е публичен - арг. чл. 42 и следващите от Правилник за вписванията.

С оглед изложеното, от [фирма] подчертават, че доколкото жалбоподателката е клиент на топлинна енергия и е налице облигационноправна връзка при публично известни общи условия, личните й данни, както и на останалите клиенти в СЕС се обработват на основание чл. 6, ал. 1, б. „б“ от ОРЗД, тъй като обработването е необходимо за изпълнение на договор, по който субектът на данните е страна.

В откритото заседание на КЗЛД, насрочено за 15.01.2020 г., на основание чл. 20, ал. 1 от АПК, страните в административното производство са били поканени към сключване на споразумение, за осъществяване на което им е предоставен 7-дневен срок.

В посочения срок, [фирма] е депозирала писмо рег. № ППН-01 -

219#34(18)/21.01.2020 г., в което е посочено, че предложението да заличи Е. Т. като клиент, длъжник, потребител и ползвател на топлинна енергия е неприемливо, тъй като тя е клиент на топлинна енергия, в качеството ѝ на титуляр на вещно право на ползване, а според чл. 153 от Закона за енергетиката всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия.

С оглед горното КЗЛД е приела, че липсва възможност за сключване на споразумение по реда на АПК между страните в административното производство по жалба рег. № ППН-01-219/10.04.2018 г. и е определила разглеждането ѝ по същество в открито заседание, насрочено за 25.03.2020г.

Постъпила е молба от жалбоподателката - чрез процесуалния ѝ представител С. Т., заведена под номер ППН-01 -219#42(18)/05.03.2020 г., за отлагане разглеждането по същество на жалба рег. № ППН-01-219/10.04.2018г. в открито заседание, насрочено за 25.03.2020 г.

КЗЛД не е уважила молбата за поредно отлагане разглеждането на жалба рег. № ППН-01-219/10.04.2018 г., предвид факта, че липсват изтъкнати конкретни причини и приложени относими документи, обосноваващи отсрочване на разглеждането ѝ по същество в открито заседание.

Предвид гореизложеното с Решение № ППН-01-219/18 г. от 05.05.2020 г. КЗЛД е оставила без уважение, като неоснователна жалба рег. № ППН-01-219/10.04.2018 г., подадена от Т. срещу [фирма], като е приела че в случая обработването на личните данни на жалбоподателката е осъществено при наличие на предпоставките на чл. 4, ал. 1, т. 3 и т. 7 от ЗЗЛД (отм.) и чл. 6, § 1, б. „б“ и „е“ от ОРЗД , като е било необходимо за изпълнение на нейни задължения в качеството ѝ на битов клиент на [фирма] по повод ползвана топлинна енергия в имота, за който има учредено вещно право. Обработването е необходимо и за реализиране на законните интереси на дружеството, в качеството му на продавач на потребената топлинна енергия, по съдебен ред да установи и събере вземането си във връзка с топлинната енергия, ползвана в имота. Прието е още, че обработването на личните данни на Т. е осъществено при наличие на условие за допустимост, а именно съществуване на облигационно договорно отношение между нея и [фирма], и реализиране на законни интереси на дружеството, с цел събиране на вземания за потребена топлинна енергия. В исковото производство Нотариалният акт за топлоснабден имот в [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес] е приложен на валидно правно основание към искони молби, насочени от [фирма] срещу Е. Т. - в качеството ѝ на ответник по възникналия помежду им гражданскоправен спор.

По делото е представено Решение № 489659 от 18.09.2018 г. по гр.д.№11979/2017г. на СРС, II ГО, 72 състав, видно от което е, че Е. Т. е призната за клиент на [фирма].

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл. 38, ал. 7 ЗЗЛД. Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 6, ал. 1 ЗЗЛД, Комисията за защита на личните данни е постоянно

действащ независим надзорен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на Регламент (ЕС) 2016/679 и на този закон. Съгласно чл. 7, ал. 1 ЗЗЛД комисията е колегиален орган и се състои от председател и 4-ма членове, като според чл. 9, ал. 3 ЗЗЛД решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ. Съгласно чл. 8, ал. 6 от Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация, заседанията на комисията се провеждат, ако на тях присъстват най-малко трима от нейния състав. В конкретния случай оспореното решение е прието на заседание на комисията, проведено на 25.03.2020 г., на което са присъствали председател и трима членове, като решението е взето с гласовете на трима от тях, като същите са подписали оспорения акт /чл. 7, ал. 1 ЗЗЛД във връзка с чл. 4, ал. 1 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация/. Предвид това, съдът приема, че актът е постановен от компетентен орган и не е налице отменително основание по чл.146, т.1 АПК.

Спазена е установената писмена форма като оспореното решение съдържа изискуемите по силата на чл. 59, ал. 2 АПК реквизити, доколкото приложимият специален закон – ЗЗЛД не съдържа специални изисквания към формата и съдържанието на акта.

При постановяване на оспорения акт не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната му само на това основание. Производството е започнало по жалба на физическо лице, съдържаща оплакване за нарушаване правата му по ОРЗД и ЗЗЛД, т. е. искането е от компетентността на комисията, разпределено е на съответната дирекция за изготвяне на становище по допустимостта и основателността, изискани са становище от лицата, срещу които е подадена жалбата за нарушаване на правилата за обработване и съхраняване на лични данни, комисията се е произнесла по редовността и допустимостта на искането в заседание на 09.10.2019 г., страните са уведомени за насроченото отрито заседание за разглеждане на жалбата по същество, като им е дадена възможност да се запознаят със събраните по преписката доказателства и да изразят становище по тях.

Правото на защита както на жалбоподателя, така и на останалите страни не е ограничено като осъществено в съответствие с производствените правила пред КЗЛД и с чл. 34, чл. 35, чл. 36 и чл. 37 от АПК. По твърдението в жалбата, че заседанието на КЗЛД на 25.03.2020г. е проведено в нарушение на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., съдът намира, че сама по себе си разпоредбата на чл.3 от него урежда спиране на срокове за извършване на процесуални действия по административно производство, но не отменя вече насрочени

заседания; а чл.6а от закона е в сила от 09.04.2020г., т.е. след провеждане на заседанието. Също така жалбоподателката не сочи какви процесуални действия е била възпрепятствана да извърши или какви доказателства не е могла да представи поради разглеждането на преписката на 25.03.2020г. от КЗЛД, които действия не може да извърши в съдебното производство, с оглед на което да се приеме, че евентуално нарушение на процесуалните правила е съществено.

По отношение на съответствието с материалноправните разпоредби, съдът съобрази следното:

Съгласно Н. акт за дарение на недвижим имот № 130, том V, рег. № 12 200, дело 0837/2005 г., на 29.07.2005 г., С. С. Т., син на Е. С. Т., е собственик на 5/6 ид.части от недвижим имот: жилище № 51, находящо се в [населено място], [улица], [жилищен адрес] а Е. С. Т. е запазила пожизнено и безвъзмездно право на ползване върху недвижимия имот. Видно от представените по преписката доказателства - копие от молба до директора на „СЕК“ С. от упълномощен представител на етажната собственост, както и списък на етажните собственици на сградата за вх. А и вх. Б, находяща се на [улица], жилищната сграда, в която се намира недвижимият имот на жалбоподателката, е в режим на етажна собственост и е присъединена към топлопреносната мрежа през 1984 г. На основание чл. 153 от ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3. Следователно жалбоподателката притежава вещни права върху топлоснабдения имот, находящ се в сграда, в режим на етажна собственост, присъединена към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение и е клиент на топлинна енергия, като е имала задължение да монтира средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 от закона за енергетиката /ЗЕ/ на отоплителните тела в имота си и да заплаща цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3 от ЗЕ.

Между Е. Т. и С. Т., и [фирма] е налице гражданско-правен спор, видно от гр.д. № 11979/2017 г., 72 състав по описа на СРС, като съдът е признал Т. и Т. за клиенти на [фирма]. Съдът приема, че от представеното по делото съдебно решение /л. 464-468 от делото/ е видно, че Е. Т. дължи на ищцовото дружество суми за доставена от последното топлинна енергия за

периода 01.11.2013г.-30.04.2015г., за имот – ап. 51, находящ се в [населено място], [улица], [жилищен адрес]. Решението не касае дължимата сума за топлинна енергия за сградна инсталация. В този случай жалбоподателката се счита за потребител на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части топлинна енергия, поради което личните ѝ данни няма как да бъдат премахнати от базата данни на топлопреносното дружество. Съгласно чл. 150, ал. 1 от ЗЕ, продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от комисията, в които се определят. Същите влизат в сила в едномесечен срок след публикуването им в един централен и един местен ежедневник и имат силата на договор между топлопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия, без да е необходимо изричното им приемане от страна на потребителите. До жалбоподателката е било адресирано писмо с рег. № Г-8031/03.07.2014 г. във връзка с вписването ѝ като титуляр на партида. Уведомена е била, че съгласно Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от [фирма] на клиенти от [населено място], клиентът се идентифицира с три имена, адрес на имот, адрес за кореспонденция, телефон и електронна поща, следователно съдът счита, че с това писмо същата е била информирана относно обема и основанието за обработване на личните ѝ данни. По делото не са представени доказателства Т. да е упражнила правата си по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ и спрямо нея са влезли в сила Общите условия за продажба на топлинна енергия от [фирма] на потребители за битови нужди в [населено място]. Съдът намира за законосъобразни и изводите на КЗЛД. Същественото в случая е, че се касае за топлоснабдяване на имот, намиращ се в сграда в режим на етажна собственост. Както се посочи по-горе, не е спорно по делото, че продажбата на топлинна енергия на жилищната сграда се извършва от [фирма]. Доставката на топлинна енергия в сгради в режим на етажна собственост се разглежда като услуга, която се ползва от самата етажна собственост. По тази причина и искането за доставка на топлинна енергия не се прави от отделните собственици, а от етажната собственост, което искане следва да бъде обективизирано под формата на решение на Общото събрание на ЕС. Собствениците/титуляри на вещно право на ползване на отделни обекти в сградата могат да откажат ползването на услугата, но продължават да се считат за потребители на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части топлинна енергия. Преустановяването на доставката на

топлинна енергия се извършва по същия начин, по който е заявено ползването на услугата – по решение на ОС на ЕС, взето със съответното мнозинство – чл. 153, ал. 2 от ЗЕ, и писмено деклариране пред топлопреносното предприятие. До провеждане на посочената процедура всички собственици/титуляри на вещно право на ползване в сграда в режим на ЕС, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, се считат клиенти на топлинна енергия за отопление. По делото не се твърди, а и не са ангажирани доказателства да е проведена процедура по чл. 153, ал. 2 от ЗЕ по отношение на жилищната сграда, находяща се в [населено място], [улица], вх. Б, не са представени решения на ОС на ЕС и искания пред топлопреносното дружество за прекратяване на топлоснабдяването. Следователно етажната собственост на вх. Б продължава да е клиент на топлинна енергия, доставяна от [фирма]. Продължават да са клиенти на топлинна енергия и отделните собственици/титуляри на ограничено вещно право на ползване и на това основание [фирма] има правото и задължението да обработва данните на клиентите. Обработването на личните данни на жалбоподателката от страна на [фирма], предвид че същата има качеството на клиент на топлинна енергия, е допустимо в хипотезата на чл. 6, § 1, б. „б“ и б. „е“ от ОРЗД - обработването е необходимо за изпълнение на договор, по който субектът е страна и обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на дружеството, в качеството му на продавач на потребената топлинна енергия, по съдебен ред да установи и събере вземането си във връзка с топлинната енергия, ползвана в имота.

За защита на своите законни интереси [фирма] се е снабдила с документа за собственост на Е. Т., което снабдяване видно от изложеното в представеното пред КЗЛД становище, е от Агенцията по вписванията. В тази връзка от една страна следва да се има предвид, че имотният регистър е публичен и всеки може да се снабди с незаверено копие от документа за собственост на трето лице /чл. 8, ал. 1 от ЗКИР/. Съгласно чл. 42, ал. 1 от Правилника за вписванията, всеки може да поиска справки по вписванията, отбелязванията и заличаванията, извлечения от съдържанието на всички книги и регистри, незаверен препис от всички вписани и отбелязани актове или актове за заличаване, както и удостоверение за наличието или за отсъствието на вписване. От друга страна следва да се има предвид, че обстоятелството от къде съответният „администратор на лични данни“ се е снабдил с нотариалния акт не може да води само по себе си до заключението за недобросъвестно обработване на лични данни. Следователно не са налице основания за отмяна на

оспорения акт по смисъла на чл.146, ал.1, т.4 АПК.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата срещу решението на КЗЛД е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора основателна е претенцията на ответника и заинтересованата страна [фирма] за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на 100 лв. за всяка от страните, на основание чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правна помощ.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 50-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. С. Т. от [населено място], срещу Решение № ППН-01-219/18 г. от 05.05.2020 г. на Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА Е. С. Т., ЕГН [ЕГН] да заплати на Комисията за защита на личните данни сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Е. С. Т., ЕГН [ЕГН] да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: